

การสร้างสรรคและพลังทางภาษาในบทเพลงของ สุรัชชัย จันทิมมาตร
Creation and Language Power in Songs Written by
Surachai Chanthimathorn

ผศ.อริยานุวัตน์ สมชายกุล¹

Asst. Prof. Ariyanuwat Smathayakul

Received	Reviewed	Revised	Accepted
10/10/2018	30/10/2018	05/02/2019	07/02/2019

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาการสร้างสรรคและพลังทางภาษาด้านโวหาร ภาพพจน์และภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรัชชัย จันทิมมาตร ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยคือบทเพลงที่ สุรัชชัย จันทิมมาตร ที่แต่งเป็นเพลงแรกจนถึงช่วงเวลาที่เข้าสู่ระบบ ธุรกิจเพลงอย่างเต็มตัวในปี พ.ศ.2525 จำนวน 48 บทเพลง แนวคิดที่ใช้ในการศึกษาคือ โวหาร ภาพพจน์และภาพสะท้อนในบทเพลงผลการวิจัยที่พบสรุปได้ว่า (1) ภาพพจน์วาทศิลป์ที่ปรากฏในบท เพลงมากที่สุดคือ โวหารบุคลาธิษฐาน รองลงมาคือ โวหารการเอ่ยเรียกอย่างสมมติ พบน้อยที่สุดคือ โวหารปฏิพจน์ (2) ภาพพจน์เปรียบเทียบที่ปรากฏในบทเพลงมากที่สุดคือ โวหารอดีตพจน์ รองลงมาคือ โวหารอุปมา พบน้อยที่สุดคือ โวหารสมญานามและโวหารการอ้างถึง (3) ภาพพจน์ทางเสียงสามารถ จำแนกออกเป็น 3 ประเด็น คือ 1) การสัมผัสอักษร พบสัมผัสอักษร 2 อักษรมากที่สุด รองลงมาคือ สัมผัสอักษร 3 อักษร พบน้อยที่สุดคือสัมผัสอักษร 7 อักษร 2) การสัมผัสสระ พบสัมผัสสระในวรรค มากกว่าสัมผัสสระระหว่างวรรค 3) การเลียนเสียงธรรมชาติ พบเพียง 4 โวหาร และ (4) ภาพสะท้อนใน บทเพลงพบภาพสะท้อนด้านสังคมมากที่สุด รองลงมาคือด้านการเมือง พบน้อยที่สุดคือด้านเศรษฐกิจ โดยสรุป การสร้างสรรคและพลังทางภาษาในบทเพลงของ สุรัชชัย จันทิมมาตร แสดงให้เห็นถึงการ ใช้ภาษาด้านโวหารภาพพจน์และภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ ผ่านอัตลักษณ์ เฉพาะ บุคคล ในหลากหลายมิติอย่างมีนัยสำคัญที่ส่งผลต่อผู้รับสารในวงกว้าง

คำสำคัญ : ภาพพจน์วาทศิลป์, ภาพพจน์เปรียบเทียบ, ภาพพจน์ทางเสียง, ภาพสะท้อน

Abstract

The purpose of the current study was to study creation and language power in the uses of eloquences in expressing figures of speech and reflections related to politic, society, and economy found in lyrics written by Surachai Chanthimathorn, a

¹ อาจารย์ประจำ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

Lecturer of Faculty of Education Rajabhat Mahasarakham University : Email : air.ariyanuwat@gmail.com

famous Thai artist. The data were collected from 48 songs of the artist composed in commercial music industry in 1982. The principles of eloquences in expressing figures of speech and reflections were used in data analysis. The results of the study were as follows. (1) Rhetorical figures of speech most found in the song lyrics were personification, apostrophe, and paradox respectively. (2) Comparative figures of speech most found in the song lyrics were hyperbole, simile, antonomasia, and allusion respectively. (3) Audio figures of speech could be categorized into 3 aspects including 1) alliterations found to have the characteristics of two letter alliteration, three alliteration, and 7 letter alliteration respectively, 2) assonances found to have more assonances in line than between lines, and 3) Onomatopoeia found to have only 4 uses. (4) Reflection most found in the song lyrics were the reflections of society, politic, and economy respectively.

In conclusion, creation and language expression found in lyrics written by Surachai Chanthimathorn could indicate unique characteristics of the artist in terms of uses of eloquences in expressing figures of speech and reflections related to politic, society, and economy. These individual identities significantly affected preferences of mass audiences.

Keyword : Rhetorical figures of speech, Comparative figures of speech,
Audio figures of speech, Reflection

บทนำ

วรรณกรรมถูกประกอบสร้างขึ้นมาพร้อมมนุษย์ เมื่อแรกมีบทบาทขึ้นใช้ในการสื่อสารทั้งวรรณกรรมมุขปาฐะที่สื่อผ่านการพูด ด้วยการบอกเล่าเรื่องราวและการจดจำเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อบันทึกข้อมูลต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรมอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรม วรรณกรรมที่เก่าแก่และถูกผลิตสร้างขึ้นมาเป็นเวลาช้านานคือ วรรณกรรมเพลง ที่ประกอบด้วยเนื้อร้อง ทำนองและจังหวะของบทเพลง โดยแต่งขึ้นเพื่อมุ่งถึงความสนุกสนาน ความเพลิดเพลินบันเทิงใจ ดังที่ Kularb Mullikamas (2007 : 77) กล่าวถึงจินตนาการของมนุษย์โดยใช้โครงเรื่องและตัวละคร แต่เป็นการเสนอความคิดในชั้นสรุปรวบยอดของวรรณคดีแต่ละเรื่อง ซึ่งผู้อ่านจะจับได้จากสารัตถะ (theme) ของวรรณคดีเรื่องนั้นๆ จากแนวคิดนี้มนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่มีดนตรีในหัวใจ และไม่ว่าจะอารมณ์ใด สุข ทุกข์ เศร้า ปลื้ม ปิติใจ ร้องไห้เสียใจ ย่อมฟังเพลงเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ นอกจากวรรณกรรมเพลงจะสร้างความเพลิดเพลินให้แก่ผู้ฟังในเนื้อหาของบทเพลงยังสอดแทรกแนวความคิด สะท้อนสภาพสังคมและวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในช่วงยุคนั้นๆ โดยเฉพาะเพลงเพื่อชีวิต ดังที่ Sukkree Chareonsuk (1989 : 14-24) ได้กล่าวถึงเพลงเพื่อชีวิตไว้ว่า “ศิลปินสร้างงานศิลปะเพื่อชีวิต ดนตรีหรือเพลงเป็นศิลปะที่ศิลปินสร้างขึ้น มา เพื่อสนองความต้องการของชีวิตรวมถึงเพลงเพื่อชีวิตเป็นเพลงที่เกิดจากสงครามและสันติภาพ

เป็นความสำคัญต่อการกระทำความผันผวนทางการเมือง เศรษฐกิจ ปัญหาสังคม ปัญหาทางวัฒนธรรม การต่อต้านแนวความคิดที่สื่อถึงความบกพร่องอย่างเห็นได้ชัดกับสภาพที่เป็นไปในสังคม เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงโดยอาศัยพฤติกรรมในสังคม รำพึงรำพันออกมาเป็นเพลง”

เนื่องจากวรรณกรรมเพลงเพื่อชีวิตเป็นถ้อยคำที่ประพันธ์ขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่ต้องการสะท้อนความจริงในสังคม มีการนำเนื้อหา จังหวะทำนองเข้ามาประกอบ สามารถสร้างความเพลิดเพลินและเกิดความผ่อนคลายแก่ผู้ฟังแล้ว วรรณกรรมเพลงเพื่อชีวิตยังแฝงไปด้วยความงามของภาษาและผู้ประพันธ์ ได้นำศิลปะการใช้ภาษามาใช้ในบทเพลงอีกด้วย ดังที่ Phueng Na Nakorn (1997 : 85) ได้กล่าวไว้ว่า “การที่จะทำให้อ่านเขียนเกิดพลังความประทับใจนั้นทำเฉพาะในข้อความที่ต้องการเน้นไม่ชี้ทำไปตลอดเรื่อง ส่วนการที่จะทำให้เกิดผลดังนี้ก็อยู่ที่ความสามารถในการเลือกสรรคำ การผูกประโยคและการใช้โวหาร” โดยเฉพาะโวหารภาพพจน์ ซึ่ง Chumnarn Rodhedphai (1979 : 85) ได้ให้ความหมายของโวหารไว้ว่า “โวหาร หมายถึง กลวิธีในการใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในการใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนผู้ใช้ภาษาย่อมจะต้องใช้กลวิธีหรือโวหารทั้งสิ้น” Sujarit Phienchob (1996 : 84) ได้ให้ความหมายของ ภาพพจน์ ไว้ว่า “ภาพพจน์ หมายถึง คำหรือสำนวนโวหารที่กวีหรือผู้ประพันธ์ใช้เพื่อสร้างมโนภาพให้เกิดขึ้นในจิตใจ ของผู้อ่านหรือผู้ฟังกวี บทนั้น ภาพพจน์จึงเป็น สิ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังได้เห็นภาพได้กระจ่างชัด เข้าใจความหมาย เข้าถึงความคิดและความรู้สึกของผู้ประพันธ์” รวมทั้ง Bunyong Kedthes (1980 : 76) กล่าวว่า “ภาพพจน์ (Figures of Speech) หมายถึง คำพูดที่เป็นสำนวนโวหาร ที่ทำให้นักเห็นเป็นภาพ หรือเป็นการบรรยายด้วยโวหารอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้นักอ่าน มองเห็นภาพไปกับคำที่นักเขียนหรือกวีบรรยาย มักพบและใช้ในวงวรรณกรรมเท่านั้น” จะเห็นได้ว่า การใช้โวหารภาพพจน์จึงเปรียบเสมือนเป็นตัวเชื่อมระหว่างบทเพลงและผู้ฟังให้มีความเข้าใจร่วมกัน

โวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในวรรณกรรมเพลงเพื่อชีวิต มีอิทธิพลต่อการซึมซับความงามด้านวรรณศิลป์ด้วยภาษาของบทเพลง ดังที่ปรากฏในบทเพลงที่ประพันธ์โดย สุรชัย จันทิมาธร ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ พ.ศ. 2010 แสดงถึงการสร้างสรรค์และพลังทางภาษาที่ปรากฏในเนื้อหา รูปแบบ และกลวิธีการนำเสนอ การใช้ถ้อยคำที่เรียบง่ายแต่มีวรรณศิลป์ โดยเฉพาะด้านการใช้โวหารภาพพจน์ ซึ่งมีความโดดเด่นอย่างยิ่ง และยังเป็นภาพสะท้อนทางสังคมเนื้อหาและแนวคิดเล่าผ่านประสบการณ์ทางอารมณ์และความคิดของผู้ประพันธ์ เป็นงานเขียนที่มีพลังทางปัญญาและพลังทางอารมณ์อย่างสูงสะท้อนปัญหาของประชาชนได้อย่างมีวรรณศิลป์

วรรณศิลป์เป็นเครื่องสื่อสะท้อนความงดงามเชิงภาษาที่สามารถแฝงเร้นภาพสะท้อนทางสังคมไว้ในบทเพลงเพื่อชีวิตที่เป็นวรรณกรรมสมัยใหม่ วิถีคิดนี้ Wit Siwasariyanon (1978 : 1) เสนอว่า “วรรณคดีอาจสอนใจเราได้ทางอ้อม แต่ไม่ใช่หนังสือเทศน์ และอาจเปิดหูเปิดตาเราโดยให้เราได้เห็นชีวิตและแง่ของชีวิตแปลกๆ ต่างๆ แต่วรรณคดีไม่ใช่ตำรา” ดังนั้น วรรณกรรมเพลงซึ่งจัดได้ว่าเป็นวรรณกรรมชนิดหนึ่งย่อมแฝงแฝงภาพสะท้อนของสังคมในยุคต่างๆ ไว้ภายใต้บทเพลงอันทรงคุณค่าเหล่านั้น

นอกจากความงามทางภาษาด้านโวหารที่ปรากฏในบทเพลงแล้ว ภาพสะท้อนที่บอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราววิถีชีวิตทั่วไปของคนในสังคมนับเป็นสารแฝงที่เสนอนัยสำคัญ อันสะท้อนออกมาจากบทเพลง ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รวมถึงด้านการเมืองนั้นปรากฏอยู่ในเพลงที่ สุรัชย์ จันทิมาธร แต่งขึ้น สอดคล้องกับที่ Theerawat Bunprakob (2003) ศึกษาวิจัยเรื่อง เพลงเพื่อชีวิตกับภาพสะท้อนทางสังคมไทย : วิเคราะห์เนื้อหาเพลงเพื่อชีวิตในช่วงปี พ.ศ. 2525-2540 ที่เสนอนัยที่ปรากฏในบทเพลงเพื่อชีวิตไว้ด้วยกันทั้งสิ้น 3 หมวดคือ หมวดการเมือง เสนอนโยบายของภาครัฐที่มีผลต่อสังคม หมวดสังคม ที่เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับสังคม วัฒนธรรม และค่านิยม หมวดเศรษฐกิจ ที่เสนอเรื่องค่าครองชีพและภาพรวมทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อคนทั่วไปในสังคมนั้นแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวเนื่องระหว่างบทเพลงที่ฉายภาพสะท้อนผ่านเรื่องราวบนหน้าประวัติศาสตร์ที่อาจกล่าวได้ว่าอยู่ภายใต้วิถีคิดแบบศิลปะเพื่อชีวิตเพื่อประชาชน

จากที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า สุรัชย์ จันทิมาธร (หงา คาราวาน) เป็นนักเขียนและนักประพันธ์ที่มีผลงานสร้างสรรค์จากจิตวิญญาณที่ถ่ายทอดไปยังผู้อ่านหรือผู้ฟังได้รับความรู้ เห็นภาพกระจ่างชัด เข้าถึงความคิด ความรู้สึก อีกทั้งผลงานของ สุรัชย์ จันทิมาธร มีความโดดเด่นของการใช้ภาษาอย่างมีศิลปะในด้านการใช้โวหารภาพพจน์ รวมทั้งภาพสะท้อนด้านการเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่แฝงนัยสำคัญไว้ในบทเพลง ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจและต้องการศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาอย่างมีศิลปะในด้านโวหารภาพพจน์และภาพสะท้อนในบทเพลงของ สุรัชย์ จันทิมาธร เพื่อแสดงให้เห็นว่าบทเพลงของ สุรัชย์ จันทิมาธร มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทั้งเนื้อหา รูปแบบ ศิลปะ การใช้ภาษา ที่สื่อถึงความรู้สึก อารมณ์ไปยังผู้อ่านหรือผู้ฟังได้อย่างชัดเจน รวมถึงก่อให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาการสร้างสรรคและพลังทางภาษาโวหารประเภทต่างๆ ที่ปรากฏในบทเพลงเพื่อชีวิตของสุรัชย์ จันทิมาธร อีกทั้งผลการวิจัยดังกล่าว ยังสามารถเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจในแวดวงวรรณกรรมและแวดวงภาษาไทย อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการสร้างสรรคและพลังทางภาษาด้านโวหารภาพพจน์และภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรัชย์ จันทิมาธร

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิเคราะห์ศิลปะการใช้ภาษาในบทเพลงของสุรัชย์ จันทิมาธร ใช้วิธีการวิจัย และเสนอผลวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ขึ้นรวบรวมข้อมูล บทเพลงของสุรัชย์ จันทิมาธร ในอัลบั้มเป็นอัลบั้มปกติ ไม่ใช่อัลบั้มชุดพิเศษ หรือที่นักกลับมาทำใหม่ โดยศึกษาผลงานอัลบั้มของ หงา คาราวาน ทั้งหมด 7 ชุด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518-2531 จำนวน 69 เพลง

2. ทบทวนเนื้อหาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโวหารภาพพจน์รวมถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงและเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงของ สุรัชย์ จันทิมาธร

3. กำหนดกรอบแนวคิดและทฤษฎีการวิเคราะห์ด้านโวหารการเขียนและโวหารภาพพจน์ในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร (หงา คาราวาน) ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎีของ Royal Academy (1996) แบ่งโวหารภาพพจน์ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ภาพพจน์วาทศิลป์ (rhetorical figure) 2) ภาพพจน์เปรียบเทียบ (trope) 3) ภาพพจน์ทางเสียง (figure of sound) แนวคิดเรื่องภาพสะท้อนประยุกต์ใช้แนวคิดของ Theerawat Bunprakob (2003) แบ่งภาพสะท้อนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) เพลงในหมวดการเมือง 2) เพลงในหมวดสังคม 3) เพลงในหมวดเศรษฐกิจ
4. ข้อเสนอผลการวิจัย เสนอผลการวิจัยโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) การสร้างสรรค์และพลังทางภาษาด้านโวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร และ 2) ภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ดังนี้

1. การสร้างสรรค์และพลังทางภาษาด้านโวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ผลการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างสรรค์พลังทางภาษาด้านโวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร สรุปสาระสำคัญออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่

1.1 ภาพพจน์วาทศิลป์ ปรากฏ 7 ประเด็น ประกอบด้วย 1) โวหารบุคลาธิษฐาน 2) โวหารปฏิพจน์ 3) โวหารปฏิทรรศน์ 4) โวหารภาวะแย้ง 5) โวหารอวัตพากย์ 6) โวหารการแฝงนัย และ 7) โวหารการเอ่ยเรียกอย่างสมมติ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1) โวหารบุคลาธิษฐาน (personification) คือ การพูดถึงสิ่งที่ไม่ใช่คน ให้ทำกิจของ คน เพื่อสื่ออารมณ์แก่ผู้อ่านจากการวิเคราะห์พบว่าผลงานเพลงที่ปรากฏโวหารประเภทนี้ผู้แต่งใช้คำบ่งถึงสิ่งที่ไม่มีชีวิต อาทิ สภาภูมิประเทศ สิ่งปลูกสร้าง สิ่งของ พืช รวมถึงนิติบุคคลมาประกอบสร้างร่วมกับคำกริยาขึ้นเป็นโวหารบุคลาธิษฐานเพื่อสื่อความไปยังผู้รับสาร โวหารบุคลาธิษฐานปรากฏในบทเพลงจำนวน 10 เพลง รวมทั้งสิ้น 17 โวหาร

2) โวหารปฏิพจน์ (oxymoron) คือ การนำคำที่มีความหมายขัดแย้งกันมารวมไว้ด้วยกัน เพื่อสื่อความเป็นพิเศษจากการวิเคราะห์พบว่าหารประเภทนี้ปรากฏเพียงโวหารเดียว ด้วยการนำคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาประกอบสร้างขึ้นเป็นโวหาร คือคำว่าใกล้กับไกล ทำให้สามารถสื่อความไปยังผู้รับสารได้อย่างโดดเด่นน่าสนใจ โวหารปฏิพจน์ปรากฏในบทเพลงจำนวน 1 เพลง รวมทั้งสิ้น 1 โวหาร

3) โวหารปฏิทรรศน์ (paradox) คือ ข้อความที่มีความหมายขัดแย้งกันหรือไม่น่าจะเป็นไปได้ ภาพพจน์ชนิดนี้ในภาษาไทยใช้เรียกได้หลายแบบ บ้างก็เรียกว่า ปฏิภาคพจน์ บ้างก็เรียกว่า อรรถวิภาษจากผลการวิเคราะห์พบว่าหารประเภทนี้อาศัยความหมายที่มีความขัดแย้งกันของคำมาประกอบสร้างขึ้นเป็นโวหาร อาทิ คำว่าจนกับรวย ที่มีความหมายขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิงเมื่อประกอบกันเข้าเป็นโวหารจึงให้ความรู้สึกที่สื่อความไปยังผู้รับสารได้อย่างน่าสนใจภายใต้จินตนาการรวมถึงอารมณ์ร่วมคล้อยตามไปกับบทเพลง โวหารปฏิทรรศน์ปรากฏในบทเพลงจำนวน 7 เพลง รวมทั้งสิ้น 7 โวหาร

4) โวหารภาวะแย้ง (antithesis) คือ การใช้คำหรือข้อความที่มีความสามารถตรงกันข้ามหรือแตกต่างกันมาเทียบกันเพื่อความหมายคมชัดขึ้น จากผลการวิเคราะห์ โวหารประเภทนี้ค่อนข้างตีความยากเนื่องจากการเลื่อมซ้อนกันของบริบทและความหมายตรงข้ามกันที่ซ้อนกันอยู่อย่างมีนัยสำคัญคล้ายกับ ข้อความที่เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะมีความหมายสองอย่างอยู่ร่วมกันในบริบทของโวหารประเภทนี้ ผู้รับสารจึงต้องอาศัยประสบการณ์หรือพื้นหลังเพื่อทำความเข้าใจเมื่อรับสารที่ปรากฏภาวะแย้งในบทเพลง โวหารภาวะแย้งปรากฏในบทเพลงจำนวน 8 เพลง รวมทั้งสิ้น 9 โวหาร

5) โวหารอวตพากย์ (synaesthesia) คือ การใช้คำบอกสัมผัสที่ผิดจากธรรมดาของมนุษย์หรือผิดจากบริบทที่เคยใช้กันจากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้ประกอบสร้างจากคำบอกสัมผัสที่ผิดไปจากความรู้สึกที่ผู้ใช้ภาษาใช้กันอยู่โดยทั่วไป อาทิ คำว่า สังคมกินคน สังคมเป็นการรวมตัวกันของคนหม่อมก่ายอมจะไม่กินคนเพื่อเป็นอาหาร แต่แฝงนัยว่าสังคมนั้นประกอบไปด้วยบุคคลหรือผู้มีอำนาจที่ใช้อำนาจในทางมิชอบก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบต่อผู้คนโดยทั่วไปในสังคม โวหารประเภทนี้ช่วยสื่อความที่ผู้แต่งต้องการแฝงนัยหรือน้ำเสียงบางประการเพื่อสื่อไปยังผู้รับสาร โวหารอวตพากย์ปรากฏในบทเพลงจำนวน 9 เพลง รวมทั้งสิ้น 10 โวหาร

6) โวหารการแฝงนัย (irony) คือ การพลิกกลับนัยเป็นตรงกันข้ามกับสิ่งที่กล่าวหรือสิ่งที่คาดคิด มักนิยมใช้ในการแต่งเรื่องประเภทลึกลับ เรื่องประเภทสืบสวน บางทีก็เรียกเรื่องที่จบแบบนี้ว่าเรื่องหักมุมจากผลการวิเคราะห์โวหารประเภทนี้ต้องอาศัยบริบทของบทเพลงทั้งหมดมาประกอบการตีความเพราะมีลักษณะเป็นเรื่องเล่าที่มีตัวละครในการดำเนินเรื่อง ดังนั้นเมื่อพิจารณาตอนจบของบทเพลงคล้ายกับการอ่านเรื่องสั้นหักมุมจบสักเรื่องหนึ่ง ผู้รับสารจึงจะสามารถตีความได้ว่ามีการจบแบบพลิกกลับอย่างไร โวหารประเภทนี้ช่วยในการเล่าเรื่องและสื่อความหมายพิเศษไปยังผู้รับสารได้เป็นอย่างดี โวหารการแฝงนัยปรากฏในบทเพลงจำนวน 4 เพลง รวมทั้งสิ้น 4 โวหาร

7) โวหารการเอ่ยเรียกอย่างสมมติ (apostrophe) คือ ผู้แต่งกล่าวกับสิ่งของ สถานที่ นามธรรม ข้อคิดเห็น บุคคลที่ไม่ได้ปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นั้น เสมือนหนึ่งสิ่งที่มีอยู่หรือปรากฏตัวอยู่ ณ ที่นั้นจากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้พบว่ามีความถี่ในการปรากฏค่อนข้างมาก ผู้แต่งใช้คำหรือข้อความหลากหลายในการประกอบสร้างขึ้นเป็นโวหาร อาทิ บุคคล กลุ่มบุคคล สรรพนามบุรุษต่างๆ ชนชาติ รวมถึงผู้กระทำและผู้ถูกกระทำมาประกอบสร้างขึ้นเป็นโวหาร คล้ายกับการกำลังสื่อสารสนทนากันอยู่ต่อหน้าหากแต่เป็นการกล่าวถึงเท่านั้น โวหารประเภทนี้ช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้กับผู้รับที่สามารถสร้างอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลงได้เป็นอย่างดี โวหารการเอ่ยเรียกอย่างสมมติปรากฏในบทเพลงจำนวน 18 เพลง รวมทั้งสิ้น 26 โวหาร

1.2 ภาพพจน์เปรียบเทียบ ปรากฏ 8 ประเด็น ประกอบด้วย 1) โวหารอุปมา 2) โวหารอุปลักษณ์ 3) โวหารอติพจน์ 4) โวหารนามนัย 5) โวหารสมญานาม 6) โวหารปะติดความ 7) โวหารการอ้างถึง 8) โวหารนามลักษณ์ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1) โวหารอุปมา (simile) คือ การนำเอาสิ่งที่แตกต่างกัน 2 สิ่ง มาเปรียบเทียบกันโดยใช้คำเชื่อมจากผลการวิเคราะห์พบว่า โวหารประเภทนี้ต้องอาศัยคำเชื่อมเป็นข้อสังเกตให้เห็นว่าเป็นความเปรียบ อาทิ คำว่า ดุจ ดัง ราว เหมือน เพียง เป็นต้น โวหารประเภทนี้พบความถี่ในการปรากฏโวหารใน

บทเพลงค่อนข้างมาก เนื่องจากค่อนข้างนิยมใช้ในการแต่งคำประพันธ์ รวมถึงบทเพลงที่จัดเป็นวรรณกรรมชนิดหนึ่ง อุปมาโวหารจึงเป็นโวหารที่ช่วยให้การสื่อความจากบทเพลงไปยังผู้รับสารผ่านการสร้างสรรค์ส่งเสริมจินตนาการได้เป็นอย่างดี โวหารอุปมาปรากฏในบทเพลงจำนวน 12 เพลง รวมทั้งสิ้น 17 โวหาร

2) โวหารอุปลักษณ์ (metaphor) คือ การเอาสิ่งที่แตกต่างกัน 2 สิ่งหรือมากกว่า แต่มีคุณสมบัติบางประการร่วมกันมาเปรียบเทียบกัน โดยเปรียบเทียบว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งโดยตรง ไม่มีคำเชื่อม จากผลการวิเคราะห์พบว่า อุปลักษณ์โวหารนั้นต้องประกอบสร้างขึ้นจากคำหรือข้อความที่มีสมบัติร่วมบางประการที่แตกต่างกันมาใช้ อาทิ ความลำบากย่อมไม่มีใครต้องการแต่ก็ยากจะเลี่ยงพ้น จึงนำมาเปรียบกับคำว่า มิตร ที่ต้องพบปะสังสรรค์กับอยู่เป็นประจำคล้ายกับของคู่กัน โวหารประเภทนี้จึงช่วยสื่อความเปรียบไปยังผู้รับสารให้สามารถจินตนาการไปกับบทเพลงได้เป็นอย่างดี โวหารอุปลักษณ์ปรากฏในบทเพลงจำนวน 9 เพลง รวมทั้งสิ้น 10 โวหาร

3) โวหารอติพจน์ (hyperbole) คือ การกล่าวเกินจริงเพื่อเน้นความให้เกิดความรู้สึกเท่าจริงแก่ผู้อ่าน จากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้พบมากที่สุด เนื่องเพราะการประกอบสร้างโวหารประเภทนี้มักใช้คำหรือข้อความที่เป็นนามธรรม อาทิ คำว่า ใจ หมายความว่าถึงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์เป็นสำคัญ นำมาประกอบกับคำกริยาหรือคำที่แสดงการเคลื่อนไหว โดยข้อเท็จจริงไม่สามารถเป็นไปได้ แต่นิยมใช้ในการแต่งคำประพันธ์ ซึ่งบทเพลงก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน โวหารประเภทนี้ช่วยเสริมจินตนาการที่กว้างไกลแก่ผู้รับสารเป็นอย่างมาก โวหารอติพจน์ปรากฏในบทเพลงจำนวน 29 เพลง รวมทั้งสิ้น 39 โวหาร

4) โวหารนามนัย (metonymy) คือ การใช้คำหรือวลีที่บ่งลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาแสดงความหมายแทนสิ่งนั้นทั้งหมด จากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้ปรากฏเนื่องจากเนื้อหาของบทเพลงโดยส่วนใหญ่มุ่งเสนอแนวคิดด้านสังคมนิยมเป็นหลัก แต่โวหารประเภทนี้มักใช้ในวงการสื่อสารมวลชนมากกว่า โวหารประเภทนี้มักใช้คำน้อยเกินความกว้าง ประการสำคัญคือพื้นฐานหรือความรู้ของผู้รับสารเป็นเรื่องสำคัญมากในการตีความเพราะหากไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับโวหารที่รับสารย่อมยากแก่การตีความ โวหารนามนัยนี้ช่วยสร้างมุมมองใหม่ๆให้แก่ผู้รับสารได้เป็นอย่างดี โวหารนามนัยปรากฏในบทเพลงจำนวน 2 เพลง รวมทั้งสิ้น 2 โวหาร

5) โวหารสมณานาม (antonomasia) คือ การใช้วิสามานยนามแทนคำแสดงลักษณะชื่อตำแหน่ง งาน ยศศักดิ์ จากผลการวิเคราะห์พบว่าหาประเภทนี้พบน้อยที่สุดเนื่องจากลักษณะของภาษาที่ผู้แต่งเพลงโดยมากเป็นการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างตรงไปตรงมา การประกอบสร้างคำขึ้นใช้เป็นโวหารประเภทนี้จึงพบน้อยมากแต่ก็สามารถเสริมสร้างจินตนาการให้กับผู้รับสารได้อีกโสดหนึ่ง โวหารสมณานามปรากฏในบทเพลงจำนวน 1 เพลง รวมทั้งสิ้น 1 โวหาร

6) โวหารการปะติดความ (collage) คือ การนำข้อความจากวรรณกรรมเรื่องอื่นมาใช้ประสมเป็นส่วนหนึ่งของบท ทำให้เนื้อหาขยายกว้างขึ้น และช่วยให้เกิดผลทางอารมณ์จากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้ผู้แต่งเพลงนำมาจากสำนวนไทยทั้งหมด เนื่องจากสำนวนไทยนั้นมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว คือคำหรือข้อความที่มีความหมายไม่ตรงตัวหากแต่มีความหมายเป็นอย่างอื่น

ผู้รับสารต้องมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆจึงจะสามารถตีความได้ อนึ่งสำนวนไทยย่อมเป็นที่รับรู้ได้โดยทั่วไปว่ามีลักษณะดังที่กล่าวมาข้างต้นดังนั้นผู้รับสารจึงสามารถทำความเข้าใจความหมายแฝงนี้ได้ไม่ยากมากนัก โวหารการประติศความปรากฏในบทเพลงจำนวน 3 เพลง รวมทั้งสิ้น 3 โวหาร

7) โวหารการอ้างถึง (allusion) คือ การกล่าวถึงเรื่องอื่นนอกเรื่องที่เขียน เช่น กล่าวถึงบุคคล เหตุการณ์ นิทาน หรือวรรณกรรมอื่น เพื่อขยายงานเขียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น นับเป็นการแสดงความรอบรู้ของผู้เขียน แต่จะประสบความสำเร็จเพียงใดก็ต้องขึ้นอยู่กับภูมิรู้ของผู้อ่านด้วย จากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้พบน้อยที่สุดอีกโวหารหนึ่ง ผู้แต่งเพลงนำเนื้อหาของนิทานพื้นบ้านจีนมาสร้างตัวละครเพิ่มเพื่อตั้งคำถามต่อผู้รับสาร นัยเพื่อสื่อว่าเสียงบางประการไปสู่ผู้รับสารให้ตีความต่อไปได้อีก โวหารการอ้างถึงปรากฏในบทเพลงจำนวน 1 เพลง รวมทั้งสิ้น 1 โวหาร

8) โวหารนามลักษณะ (apronym) คือ การตั้งชื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะอุปนิสัย หรืออาชีพของบุคคลจากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้พบค่อนข้างน้อย เนื่องจากเพราะการตั้งชื่อตัวละครที่ใช้ในบทเพลงนั้นต้องคำนึงถึงพื้นหลังหรือข้อมูลบางประการเกี่ยวกับตัวละครที่สร้างขึ้นเพื่อความเหมาะสม อีกทั้งอาจต้องคำนึงถึงผู้รับสารว่าจะสามารถตีความได้มากน้อยเพียงไร โวหารประเภทนี้สามารถช่วยเสริมสร้างจินตนาการให้ผู้รับสารคล้อยตามไปกับบทเพลงได้เป็นอย่างดี โวหารนามลักษณะปรากฏในบทเพลงจำนวน 2 เพลง รวมทั้งสิ้น 2 โวหาร

1.3 ภาพพจน์ทางเสียง ปรากฏ 3 ประเด็น ประกอบด้วย 1) การสัมผัสอักษร 2) การสัมผัสสระ และ 3) การเลียนเสียงธรรมชาติ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1) การสัมผัสอักษร (alliteration) คือ การเล่นเสียงคำด้วยการซ้ำเสียงพยัญชนะ โดยเฉพาะพยัญชนะตัวแรกของคำหรือพยัญชนะต้น จากผลการวิเคราะห์ พบว่ามีสัมผัสอักษรสองอักษรจำนวนมากที่สุด รองลงมาคือสัมผัสอักษรสามอักษรและที่พบน้อยที่สุดคือสัมผัสอักษรเจ็ดอักษร การสร้างสัมผัสอักษรขึ้นใช้ในบทเพลงช่วยให้มีลักษณะของคำคล้องจองเพื่อความสละสลวยปราณีตในเนื้อหา สามารถจดจำได้ง่าย อีกทั้งยังแสดงถึงชั้นเชิงในการแต่งที่มีวรรณศิลป์อย่างงดงามอีกด้วย สัมผัสอักษรที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร มีจำนวนทั้งสิ้น 1,058 โวหาร สามารถจำแนกออกได้คือ สัมผัสอักษรสองอักษรจำนวน 853 โวหาร สัมผัสอักษรสามอักษรจำนวน 158 โวหาร สัมผัสอักษรสี่อักษรจำนวน 42 โวหาร สัมผัสอักษรห้าอักษรจำนวน 2 โวหาร สัมผัสอักษรหกอักษรจำนวน 2 โวหาร และสัมผัสอักษรเจ็ดอักษรจำนวน 1 โวหาร

2) การสัมผัสสระ (rhyme) คือ การใช้คำที่มีสระเสียงเดียวกัน และถ้ามีตัวสะกดจะต้องเป็นตัวสะกดเสียงเดียวกันด้วย จากผลการวิเคราะห์พบว่าสัมผัสสระในวรรคเดียวกันและสัมผัสสระระหว่างวรรคจำนวนใกล้เคียงกัน การสร้างสัมผัสสระขึ้นใช้ในบทเพลงช่วยให้เกิดความราบรื่นสอดคล้องจดจำได้ง่าย เนื่องจากเป็นคุณสมบัติพิเศษอย่างหนึ่งในภาษาไทยเมื่อเวลาแต่งคำประพันธ์หรือสร้างสรรค์วรรณกรรมออกมามักจะปรากฏคำคล้องจองเป็นธรรมชาติ อนึ่งสัมผัสสระนั้นแสดงถึงความสามารถในการแต่งเนื้อร้องที่เปี่ยมด้วยวรรณศิลป์ สัมผัสสระที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร มีจำนวน

ทั้งสิ้น 1,218 โวหาร สามารถจำแนกออกได้ คือ สัมผัสสระภายในวรรคจำนวน 660 โวหาร และสัมผัสสระระหว่างวรรคจำนวน 558 โวหาร

3) การเลียนเสียงธรรมชาติ (onomatopoeia) หรือ สัทพจน์ คือ การใช้รูปแบบและคำเพื่อเลียนเสียง หรือถ่ายทอดเสียงที่เกิด จากผลการวิเคราะห์พบว่าโวหารประเภทนี้พบน้อยที่สุด เนื่องจากผู้แต่งเนื้อร้องมักสื่อสารกับผู้รับสารด้วยภาษาเรียบง่าย เป็นกันเองและตรงไปตรงมา อีกทั้งเนื้อหาของบทเพลงโดยมากแฝงแนวคิดด้านสังคมนิยม จึงมุ่งสื่อสารด้านความคิดมากกว่านอกจากนี้โวหารประเภทนี้ยังต้องอาศัยลักษณะเฉพาะตัวของผู้แต่งหรืออัตลักษณ์เฉพาะตัวในการสร้างสรรค์บทเพลงให้ครบองค์ประกอบด้านวรรณศิลป์อีกด้วย การเลียนเสียงธรรมชาติที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร มีจำนวนทั้งสิ้น 4 โวหาร

2. ภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ผลการวิจัยเกี่ยวกับภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร สรุปสาระสำคัญออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่

2.1 เพลงในหมวดการเมือง หมายถึง เพลงที่เกี่ยวข้องกับระบบการเมืองการปกครอง นโยบายของภาครัฐที่ส่งผลมายังสังคม บทเพลงที่สะท้อนภาพนักการเมืองและบทเพลงที่วิพากษ์การทำงาน บริหารงานในส่วนบทบาททางการเมือง หรือสถานที่ๆ เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทางการเมือง ปรากฏในบทเพลงจำนวนทั้งสิ้น 24 เพลง

2.2 เพลงในหมวดสังคม หมายถึง เพลงที่นำเสนอวิพากษ์เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางสังคม บุคคลสำคัญที่ต่อสู้ในเรื่องสังคม นโยบายการศึกษาและเรื่องราวทางวัฒนธรรมไทย ค่านิยมและแนวคิดใหม่ๆ ที่มีคุณค่าต่อสังคม ปรากฏในบทเพลงจำนวนทั้งสิ้น 31 เพลง

2.3 เพลงในหมวดเศรษฐกิจ หมายถึง เพลงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเศรษฐกิจ นโยบายรัฐ การบริหารประเทศ เกี่ยวกับค่าครองชีพ และการประกอบอาชีพในการทำมาหาเลี้ยงชีพ ปรากฏในบทเพลงจำนวนทั้งสิ้น 10 เพลง

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง การสร้างสรรค์และพลังทางภาษาในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ผู้วิจัยแบ่งประเด็นการอภิปรายผลออกเป็น 2 ประเด็นคือ แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัยและความสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยปรับแนวคิดทฤษฎีจาก Royal Academy (1996) มาใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร โดยจัดกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ออกเป็น 3 ประเด็น คือ 1) ภาพพจน์วาทศิลป์ (rhetorical figure) ประกอบด้วย บุคลาธิษฐาน (personification) ปฏิพจน์ (oxymoron) ปฏิทรรศน์ (paradox) ภาวะแย้ง (antithesis) อาวัตพากย์ (synaesthesia) การแฝงนัย (irony) และการเอ่ยเรียกอย่างสมมุติ (apostrophe) 2) ภาพพจน์เปรียบเทียบ (trope) ประกอบด้วย อุปมา (simile) อุปลักษณะ (metaphor) อติพจน์ (hyperbole) นามนัย (metonymy) สมัญานาม (antonomasia) การปะติด

ความ (collage) การอ้างถึง (allusion) และนามลักษณะ (apronym) 3) ภาพพจน์ทางเสียง (figure of sound) ประกอบด้วยการสัมผัสอักษร (alliteration) การสัมผัสสระ (rhyme) และการเลียนเสียงธรรมชาติ (onomatopoeia) นอกจากนี้ในเรื่องภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ผู้วิจัยปรับใช้แนวคิดของ Theerawat Bunprakob (2003) Wipha Parnpracha (2006) โดยจำแนกรูปในการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น คือ 1) เพลงในหมวดการเมือง หมายถึง เพลงที่เกี่ยวข้องกับระบบการเมืองการปกครอง นโยบายของภาครัฐที่ส่งผลมายังสังคม บทเพลงที่สะท้อนภาพนักการเมืองและบทเพลงที่วิพากษ์การทำงาน บริหารงานในส่วนบทบาททางการเมือง หรือสถานที่ๆ เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ทางการเมือง 2) เพลงในหมวดสังคม หมายถึง เพลงที่นำเสนอวิพากษ์เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางสังคม บุคคลสำคัญที่ต่อสู้ในเรื่องสังคม นโยบายการศึกษาและเรื่องราวทางวัฒนธรรมไทย ค่านิยมและแนวคิดใหม่ๆ ที่มีคุณค่าต่อสังคม 3) เพลงในหมวดเศรษฐกิจ หมายถึง เพลงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเศรษฐกิจ นโยบายรัฐการบริหารประเทศ เกี่ยวกับค่าครองชีพ และการประกอบอาชีพในการทำมาหาเลี้ยงชีพ

ผลการศึกษาวิจัยที่ใช้แนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวปรากฏผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยในครั้งนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร เช่น ผลการศึกษาของ Nattharika Sathirawanit (1997) Jeraja Bunwanno (2002) ศกุนตลา กะราชัย (2006) และ Sukunya Khongsoon (2007) 2) ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร เช่น Roongsuriya Muanglao (1994) Nisachon Satra (1999) Dusit Sirirak (2004) Wipha Parnpracha (2006) และ Duangmon Jitjumnong and Others (2012)

ด้วยข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาวิจัยมีขอบเขตค่อนข้างจำกัดประกอบกับกรอบแนวคิดของ Royal Academy (1996) ยังขาดไวยากรณ์บางประเภทที่มีนักวิชาการได้จำแนกและให้รายละเอียดไว้บางประเด็นที่แตกต่างออกไป เช่น เมฆทูต คือการฝากความผ่านสิ่งไม่มีชีวิตไปยังผู้รับสารเป็นต้น นอกจากนี้กรอบแนวคิดของ Theerawat Bunprakob (2003) Wipha Parnpracha (2006) ได้จำแนกรายละเอียดของภาพสะท้อนที่มีเนื้อหาเป็นกลุ่มย่อย อาทิ ภาพสะท้อนด้านสังคมเน้นไปที่ การสื่อสาร การคมนาคม เทคโนโลยี การศึกษา ครอบครัว ปัญหาสังคม และสาธารณสุข แต่เนื้อเพลงที่ประพันธ์โดย สุรชัย จันทิมาธร ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาวิเคราะห์ในครั้งนี้มีลักษณะเฉพาะตัวค่อนข้างสูงจึงต้องปรับกรอบแนวคิดให้เหมาะสมกับการวิจัย

โดยสรุปการศึกษาเรื่อง ไวยากรณ์ภาพพจน์ ภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร นั้นมีความละเอียดและหลากหลาย ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอคุณค่าทางวรรณศิลป์ต่อท้ายเนื้อหาการวิเคราะห์ไวยากรณ์ภาพพจน์ทางเสียงเพื่อเป็นข้อสังเกตถึงความงามของภาษาเนื่องเพราะภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

2. ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

ผู้วิจัยตั้งประเด็นหลักในวัตถุประสงค์การวิจัยว่า 1) การสร้างสรรค์และพลังทางภาษาด้านไวยากรณ์ภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร นั้นสอดคล้องและสามารถสื่อสารกับผู้รับสารจนเกิดจินตภาพไปตามเนื้อหาของบทเพลง 2) ภาพสะท้อนทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร มีความสอดคล้องกับประสบการณ์และมุมมองเชิงสังคมที่เสนอภาพแทนมายังผู้รับสาร ผลการวิจัยที่ปรากฏพบว่า สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ทั้ง 2 ประเด็นที่ศึกษาพบว่าไวยากรณ์ภาพพจน์และภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร มีปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ การสร้างสรรค์และพลังทางภาษาในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยที่ตั้งไว้ทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการจำแนกรายละเอียดที่ลึกลงไปในเนื้อหาด้านโวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร โดยได้แจกแจงให้เห็นองค์ประกอบต่างๆ พร้อมทั้งคำอธิบาย เพื่อสร้างความเข้าใจที่สามารถนำไปวิเคราะห์บทเพลงอื่นๆ ได้อย่างเป็นรูปธรรม

1.2 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการจำแนกรายละเอียดที่ลึกลงไปในเนื้อหาด้านภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงของ สุรชัย จันทิมาธร ที่เสนอผ่านแนวคิดเชิงสังเคราะห์รวมถึงอัตลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์บทเพลงเพื่อชีวิตของผู้ประพันธ์เพลงในกลุ่มเดียวกันได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงมิติใหม่ในการวิเคราะห์โวหารภาพพจน์ที่ปรากฏในบทเพลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเสนอให้เห็นถึงคุณค่าด้านความงามของภาษา พลังการสร้างสรรคที่เสนอไว้ในการวิเคราะห์หัวข้อโวหารภาพพจน์ทางเสียง ควรมีการศึกษาบทเพลงประเภทอื่น อาทิ เพลงกล่อมลูก เพลงพื้นบ้านของแต่ละภาคโดยใช้แนวทางจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากบทเพลงดังกล่าวมีลักษณะเฉพาะตัวทางภาษาที่แตกต่างไปตามภูมิภาคซึ่งเป็นความพิเศษของภาษาไทย

2.2 ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงมิติใหม่ในการวิเคราะห์ภาพสะท้อนที่ปรากฏในบทเพลงทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ควรมีการศึกษาบทเพลงประเภทอื่น อาทิ เพลงกล่อมลูก เพลงพื้นบ้านของแต่ละภาคโดยใช้แนวทางจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากบทเพลงดังกล่าวมีความแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม วิถีชีวิต รวมถึงแนวคิดในการดำรงอยู่ในแต่ละสังคมที่แปลกแยกกันออกไปตามบริบทในแต่ละสภาพแวดล้อม

เอกสารอ้างอิง

- Bunyong Kedthes. (1980). *Analytical literature*. Mahasarakham: Department of Thai Language Faculty of Humanities Srinakharinwirot University. [in Thai].
- Chumnarn Rodhedphai. (1979). *Seminar on Current Thai Language Usage*. Bangkok : Siam Printing. [in Thai].
- Duangmon Jitjumnong and Others. (2012). *Criticism on the path of educational literature*. Mahasarakham: Inthanin. [in Thai].
- Dusit Sirirak. (2004). *An analysis of socio-cultural reflections as appeared in song for life composed and sung by Saeng Thammada*. MA thesis, Prince of Songkla University. [in Thai].
- Jeraja Bunwanno. (2002). *Figures of Speech in Thai Daily Newspaper Headlines in 1998*. MA thesis, Prince of Songkla University. [in Thai].

- Kularb Mullikamas. (2007). *Literary Criticism*. Bangkok : Ramkhamhaeng university. [in Thai].
- Nattharika Sathirawanit . (1997). *A study of word usage and figure of speech in the Southern lullabies from Amphoe Sathing phrn, Changwat Songkhla*. Master of Education Thesis, Thaksin University. [in Thai].
- Nisachon Satra. (1999). *Social concepts and reflections from contemporary poetry In the Matichon newspaper last weekend 1988-1997*. M.Ed. Thesis, Mahasarakrm university : Maha Sarakham. [in Thai].
- Phueng Na Nakom. (1997). *Evolution and Failure of Thai Language*. Bangkok : Sorghum. [in Thai].
- Roongsuriya Muanglao. (1994). *The Reflections of Isan Society in Pornsak Songsang's Songs*. M.A. thesis, Srinakharinwirot University, Mahasarakham. [in Thai].
- Royal Academy. (1996). *Royal Academy Dictionary 1982*. Bangkok : Nanmeebooks. [in Thai].
- Sakuntala Karalai. (2006). *A analytical Study of Figure of Speech Appeared in Tha Country Song : A Case Study of Phumpuang Duangchan, Queen of Thai Country Song*. MA thesis, Kasetsart University : Bangkok. [in Thai].
- Sujarit Phienchob. (1996). *Arts for Language Using*. Bangkok : Thai Language Institute, Department of Academic Affairs : Ministry of Education. [in Thai].
- Sukkree Chareonsuk. (1995). *How to Listen to Music Symphonic*. 2nd edition. Bangkok : Dr.sax. [in Thai].
- Sukunya Khongsoon (2007). *The analytical study about idioms and figures of speech in Thai country songs of Chai Muangsing*. MA thesis, Kasetsart University : Bangkok. [in Thai].
- Theerawat Bunprakob. (2003). *Music for life and a reflection of Thai Society : Analyze music content for life during the year 1992-1997*. Master of Science Thesis, Thammasat University. [in Thai].
- Wipha Pampracha. (2006). *A Study of Socio-economic and Cultural Aspects in the Luktung Lyrics of Sala Kunavoott*. M.A. Thesis, Ramkhamhaeng University: Bangkok. [in Thai].
- Wit Siwasariyanon. (1978). *Literature and Literary Criticism*. Bangkok : Charoencharoen. [in Thai].